

Ἔκδοσις «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»
 Θεσσαλονίκη 2005
 Πληροφορίες στὸ τηλ. 2310212659

ΙΕΡΟΝ ΚΕΛΛΙΟΝ ΟΣΙΩΝ
 ΣΑΒΒΑ ΤΟΥ ΗΓΙΑΣΜΕΝΟΥ,
 ΜΑΤΡΩΝΗΣ ΤΗΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
 ΔΟΜΕΤΙΟΥ ΚΑΙ ΜΑΞΙΜΟΥ
 ΤΩΝ ΔΙΑ ΤΗΣ ΕΥΧΗΣ ΑΓΙΑΣΘΕΝΤΩΝ
 ΑΥΤΑΔΕΛΦΩΝ ΝΕΑΝΙΩΝ

ΕΝ ΚΡΥΟΝΕΡΙΩ ΦΑΙΑΣ ΠΕΤΡΑΣ ΣΙΔΗΡΟΚΑΣΤΡΟΥ
 ΜΑΪΟΣ 2005

Χριστὸς ἀνέστη,
 ἀγαπητοί μου ἐν Κυρίῳ Ἄδελφοὶ καὶ Ἀδελφές
 καὶ σωθεῖημεν δι' Αὐτοῦ καὶ δι' Αὐτόν!

Μὲ ὅση συναίσθηση ἀδυναμίας λόγου μπορεῖ
 νὰ ἔχω –καὶ εἶναι ἀλήθεια πὼς εἶναι ἐλάχιστη–
 τολμῶ νὰ θέσω ἀδελφικὰ ὑπόψη σας κάποιες σκέ-
 ψεις, πὸ ἴσως θὰ βοηθοῦσαν καὶ κάποιες δικές
 σας σκέψεις, πὸ ὁ καθένας σας ἀσφαλῶς κάνει
 προσπαθώντας νὰ συνειδητοποιήσῃ ἀκόμα πιὸ
 ἔντονα καὶ διαρκῶς πιὸ προσωπικὰ τὴν ιδιότητά
 του ὡς Μοναχοῦ/Μοναχῆς. Τολμῶ νὰ τις καταθέ-
 σω ὡς ἓνα πιθανὸ ἐπιπλέον ἐρέθισμα γιὰ τοὺς ἀ-
 ναλογισμούς, πὸ ἀναμφισβήτητα κάνετε ἐμβαθύ-
 νοντας στὴν ἱερὴ μοναχικὴ κλήση, πὸ σᾶς ἔγινε
 καὶ τὴν ὁποία ἤδη βιώνετε. Τὸ ξέρω πὼς δὲν σᾶς
 λείπουν ἐκεῖ, ὅπου βρίσκεστε, τὰ σχετικὰ πολῦτι-
 μα καὶ ἱερὰ κείμενα τῶν Ἁγίων Πατέρων. Ἀλλὰ

δὲν ἀποκλείεται τὸ νὰ ἔχετε καὶ κάτι σχετικό, πὸ ἀποτελεῖ τὸ παρόν, ὡς προσωπικὸ χαιρετισμό, ὅσο φτωχὸς καὶ ἀσήμαντος κι ἂν εἶναι. Τὸν ἔχετε τώρα μπροστά σας. Διαβάζοντάς τον θὰ σᾶς δίνεται ἴσως ἡ δυνατότητα νὰ σκέπτεστε καμμιὰ φορὰ *εὐκτικῶς* καὶ τὸν ἐν κεγχριαίοις κεγχριαῖον ἀποστολέα του ἐν ἀγάπῃ Χριστοῦ, νὰ τὸν ἐλεήση ὁ Κύριος χαρίζοντάς του εἰλικρινῆ καὶ συντριπτικὴ μετάνοια προτοῦ νὰ κληθῆ ἀνεπίστροφα εἰς τὰ Ἐκεῖσε. Νά, τί ἐπιθυμῶ νὰ ὑποβάλλω στὴν ἀγάπη σας:

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΜΟΝΑΧΟΣ / Η ΜΟΝΑΧΗ;

Ἄν πρέπη νὰ δώσουμε ἕναν περιεκτικώτατο, λιτὸν δὲ καὶ σχεδὸν μονολεκτικὸ, ὄρισμό, θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε ἐτοῦτο:

Μοναχὸς/χὴ εἶναι ἡ ψυχὴ, πὸ διαπνέεται ἀπὸ θερμουργὸν πόθο καὶ θεῖον ἔρωτα πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ μὲ ὀλοκληρωτικὴ ἀφιέρωση σὲ Αὐτὸν καὶ δι' Αὐτοῦ πρὸς τὴν Ὑπερούσιον καὶ Παναγιωτάτην Τριάδα.

Ὑπὸ τὸ κράτος αὐτοῦ τοῦ θείου ἔρωτος καὶ αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ πόθου καὶ τῆς θερμότητος, τὴν ὁποία προσδίδουν αὐτὰ στὴν ψυχὴ, ἐπεκτείνεται ἡ ἀγάπη, ἡ ἀφοσίωση καὶ ἡ τιμὴ καὶ πρὸς ὅλες τὶς ἅγιες ψυχές, πὸ στὸ σύνολό τους, μὲ πρώτη

και ανυπερβλητη την Παναγια μας, αποτελουν την ηλιομορφη εικονα του Χριστου.

Χαριν αυτου του θερμουργου ποθου και θειου ερωτος, αλλα και χαρις σε αυτον, φυγαμε απο τον κοσμο. Παντως «Εν τω κοσμω εσμεν αλλ' ουκ εκ του κοσμου», τουλαχιστον κατα διαθεση και βαθυτατη επιθυμια. Κατεχομενοι απο αυτο το βαθυτατο συναίσθημα, οφειλουμε να το καλλιεργομε επι μαλλον και μαλλον. Κάποτε αναψε στην καρδια μας με τη χαρη του Αγίου Πνεύματος. Όμως δεν αναπτύσσεται μόνο του χωρις και τη συνειδητη εκ μερους μας προσπάθεια και την εσωτερικη καλλιέργεια του μέσα μας. Και αυτο, συνεχως και χωρις διακοπη. Σε αυτην την προσπάθεια με πολυ σύντομο τροπο και ως μικρο και ασφαλως αδέξιο ερέθισμα σημειώνονται, οσα ακολουθουν.

Βοήθειά μας στο ζήτημα αυτο βρισκουμε στη μοναδικη και αξιοθαύμαστη, αλλα και αξιομίμητη κατα το δυνατον εμπειρια, διδαχη και παράδειγμα των Αγίων της Εκκλησίας μας.

Να, π.χ. τι μας λέει ο Όσιος Ιωάννης ο Κλίμακος χρησιμοποιώντας μια εικονα απο τις ανθρωπινες σχέσεις: Μακάριος είναι οποιος αποκτησε τέτοιο ιερο ποθο και τέτοια φλογερη αγαπη. Μια εικονα τους αποτελει ο μανικος εραστής προς την εαυτου ερωμένη και αντίστροφα. Είναι όμως τόσο δυνατος αυτος ο θειος ερωτος, που ουτε η μητέρα δεν αγαπάει τόσο δυνατα και τόσο βα-

θια το βρέφος, που θηλάζει, όσο οποιος αγαπάει τον Κύριο και είναι προσκολλημένος στο πανάγιο Πρόσωπό Του. "Οποιος έχει πραγματικά δυνατον ερωτα, έχει διαρκως στο νοϋ του το αγαπημένο του πρόσωπο. Αυτος και στον ύπνο του ακόμη δεν μπορεί να ήσυχάση απο την αγαπη του αυτη. Διαρκως μιλάει με αυτο το ποθητό του πρόσωπο. Και αυτο περιπτύσσεται νοερά. Αυτη η αρχή ισχύει και στις καθαρά σωματικες σχέσεις και στον καθαρά πνευματικο χωρο. Κάποιος, που πληγώθηκε η καρδια του απο το βέλος αυτου του θειου ερωτος, ελεγε κάτι, που προκαλει το θαυμασμό: «Εγώ κοιμάμαι απο φυσικη ανάγκη, αλλα η καρδια μου μένει αγρυπνη».

(«Εγώ καθεύδω και η καρδια μου αγρυπνεϊ»).

Ο θειος Μάξιμος ο Όμολογητης τονίζει: Πάθος αγαπης αξιόμεμπτο είναι η αγαπη, που ασχολει έντονα τον νοϋ με υλικα πράγματα. Και πάθος αγαπης αξιέπαινο είναι αυτο, που δένει σφιχτα τον νοϋ με τα θεϊκα πράγματα. Συνήθως ο νοϋς απλώνεται και αναπαύεται στα πράγματα, που επι πολυν καιρο ασχολειται με αυτα. Αλλα σε αυτα, που αναπαύεται, σε αυτα και συνηθίζει να στρέφη την επιθυμια και την αγαπη του. Αυτη η αρχή ισχύει είτε αυτη αναφέρεται στα θεϊα και σε οσα αντίστοιχα τους πνευματικά, που με αυτα είναι εξοικειωμένος, είτε ασχολειται με οσα αναφέρονται στη σάρκα και στα πάθη της.

Μὲ τὰ παραπάνω παραδείγματα καὶ τὶς ἀρχές, πού ἀναφέρθηκαν, μᾶς δίνεται τὸ μέτρο, μὲ τὸ ὁποῖο μπορούμε νὰ μετρήσουμε τὴν ἀγάπη ἢ πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ Κυρίου ἢ πρὸς τὰ γήινα καὶ παροδικά, πρόσωπα, πράγματα, καταστάσεις.

Μιλοῦμε γιὰ ἀγάπη καὶ ἱερὸν πόθο πρὸς τὸν Κύριον Ἰησοῦν καὶ κατ' ἐπέκτασιν πρὸς τὸν ἄπειρο Τριαδικό μας Θεό. Εἶναι ἡ ἀγάπη μας αὐτὴ καὶ ὁ πόθος, πού ἔχουμε σὲ κάποιον βαθμό, στατικά καὶ τὰ δύο; Κάθε ἄλλο! Γιατί ἂν εἶναι στατικά, δηλαδή σταματημένα σὲ κάποιο βαθμό χωρὶς περαιτέρω ἀνάπτυξη, εἶναι καταδικασμένα σὲ μαρασμό. Στὴν οὐσία τους εἶναι –πρέπει νὰ εἶναι!– ἀεικίνητα καὶ τὰ δύο. Ἀσταμάτητα. Ὁ Θεὸς εἶναι ἄπειρος, ἀπέραντος, χωρὶς ὄρια ὁποιασδήποτε κατηγορίας. Ὅσο προσπαθεῖ ἡ καρδιά μας νὰ ἀγκαλιάσῃ τὸν ἀπεριχώρητο καὶ ἀπερίληπτο Θεό, τόσο νιώθει πόσο μικρὴ εἶναι καὶ ἀνήμπορη νὰ τὸ πετύχῃ. Καθὼς προχωρεῖ γιὰ νὰ κατακτήσῃ τὸ θεῖον κάλλος καὶ τὴ θεία μακαριότητα, νιώθει ὅλο καὶ περισσότερο πὼς δὲν πέτυχε νὰ κατακτήσῃ τὸ ὅλο. Γοητευμένος ὅμως ὁ νοῦς ἀπὸ τὴ γλυκύτητα τῆς γεύσεως τοῦ θείου, φαντάζεται πόσο μακαριώτερο εἶναι ὅ,τι δὲν μπόρεσε ἀκόμα νὰ πετύχῃ. Γι' αὐτὸ καὶ θαυμάζει καὶ ἀπορεῖ καὶ ταυτόχρονα σαγηνεύεται ἀπὸ ὅ,τι τοῦ εἶναι ἀπρόσιτο καὶ ἀπλησίαστο. Καὶ ὅσο πιὸ πολὺ θαυμάζει καὶ ἀπορεῖ, τόσο καὶ περισσότερο ἀναρριπίζεται καὶ

φουντώνει ὁ ἱερὸς πόθος καὶ μεγαλώνει ἡ ἱερὴ πυρκαϊὰ τοῦ πόθου καὶ τῆς θείας ἀγαπήσεως νὰ κατακτήσῃ τὸν Θεὸ ὀλοκληρωτικὰ κάνοντας κτῆμα τοῦ τουλάχιστον ὅ,τι τοῦ εἶναι καταληπτό ἀπὸ τὸ ἀκατάληπτο, ὅ,τι τοῦ εἶναι χωρητὸ ἀπὸ τὸ ἀχώρητο, ὅ,τι τοῦ εἶναι κτητὸ ἀπὸ τὸ ἄκτητο. Καὶ μὴ πετυχαίνοντάς το δὲν κουράζεται, ἀλλὰ προχωρεῖ περισσότερο ἀκάθεκτα γιὰ κτήσῃ του καὶ κατάληψη τοῦ ἀκατάληπτου. Γι' αὐτὸ καὶ πάντα θὰ προσπαθῇ. Ὅμως δὲν μένει χωρὶς ἀμοιβὴ ἢ προσπάθεια αὐτῆ. Κάθε προσπάθεια συνοδεύεται ἀπὸ περισσότερη, πάντα ἄρρητη, γλυκύτητα καὶ ἀνέκφραστη ἀνάπαυση. Καὶ ταυτόχρονα νιώθει ἀπλήρωτη πληρότητα, ἀκόρεστον κορεσμό, πάντα ἀνικανοποίητη ἀγία ἱκανοποίηση. Γι' αὐτὸ κινεῖται καὶ πάλι μὲ μεγαλύτερη ὁρμή, μὲ περισσότερη λαχτάρα καὶ θερμότερη ἀγαπητικὴ διάθεση. Νιώθει αὐτὸ, πού γιὰ ἄλλη περίπτωση σημειώνει ὁ θεῖος ἀπόστολος Παῦλος: *«Τὰ μὲν ὀπισθεν ἐπιλανθανομένη, τοῖς δὲ ἔμπροσθεν ἐπεκτεινομένη»*, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἢ κίνηση αὐτῆ ποτὲ σταματημό. Ὅσο δηλαδή νιώθει ἡ ψυχὴ νὰ μεγαλώνῃ ὁ θεῖος ἔρωσ της πρὸς τὸ θεῖο Πρόσωπο τοῦ Ἠγαπημένου, ὅσο πιὸ πολὺ ἔλκεται ἀπὸ τὴν ἄρρητη γοητεία τοῦ Κυρίου της, τόσο περισσότερο αἰσθάνεται, ὅτι δὲν κατέκτησε οὔτε τὸ ἐλάχιστο ἀπὸ τὸ ἐπιδιωκτέο τέλος. Γι' αὐτὸ πάλι καὶ πάλι μὲ νέες δυνάμεις προχωρεῖ ἀενάως, ἀσταμάτητα. Ἀλήθεια, πὼς θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ ἀλ-

λιῶς; Εἶναι δυνατόν σὲ ἓνα μικρὸ δοχεῖο νὰ χωρέσουν ὅλοι οἱ ὠκεανοί; Ποτέ! Ὅμως τί εἶναι ὅλοι οἱ ὠκεανοὶ τῆς γῆς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ σύμπαν ὀλόκληρο μπρὸς στὴν ἀπεραντοσύνη καὶ ἀπειρία τοῦ Θεοῦ; «*Τὸ ἄπειρον ὁ πεπερασμένος νοῦς χωρῆσαι οὐ δύναται!*». Γι' αὐτὸ καὶ ἡ πορεία τῆς θείας ἀγάπης θὰ εἶναι διαρκής. Οἱ αἰῶνες θὰ περνοῦν καὶ πάντα ἡ ἀγάπη θὰ προχωρῇ, ὅμως ὁπωσδήποτε περισσότερο δυναμωμένη, ἀλλὰ καὶ πάντα περισσότερο διψασμένη νὰ περιχωρήσῃ μέσα της τὴν ἀπεριχώρητη θεία ἀγάπη!

Νά, τί λέει ὁ μὲ χρυσὴ καρδιά καὶ γλῶσσα ἱερὸς Χρυσόστομος:

Δὲν ὑπάρχει, ὄχι δὲν ὑπάρχει τίποτε, πὺν νὰ μὴν τὸ νικάῃ ὁ πόθος. Καὶ μάλιστα ὅταν ὁ πόθος εἶναι πόθος Θεοῦ. Ὁ πόθος αὐτὸς εἶναι ὁ πιὸ ὑψηλὸς καὶ εὐγενικός. Εἶναι πόθος, πὺν οὔτε φωτιὰ οὔτε σίδηρο οὔτε φτώχεια καὶ στέρηση οὔτε ἀρρώστια οὔτε ὁ θάνατος, ἀλλὰ καὶ ὅ,τι ἄλλο αὐτῆς τῆς κατηγορίας ἀρνητικὸ στοιχεῖο μπορεῖ νὰ φανῇ φοβερὸ καὶ ἱκανὸ νὰ μειώσῃ καὶ καταβάλλῃ αὐτὸν πὺν ἔχει τέτοιον ἔρωτα. Περιφρονώντας τα ὅλα αὐτὰ πετάει στὰ οὐράνια καὶ δὲν θὰ φανῇ καὶ κατ' ἐλάχιστο παρακατιανὸς ἀπὸ ἐκείνους, πὺν εἶναι ἤδη μόνιμοι κάτοικοι τοῦ οὐρανοῦ. Ἀλλὰ καὶ δὲν βλέπει τίποτε ἄλλο οὔτε στὸν ὑλικὸ οὐρανὸ μὲ τὰ πλούτη του οὔτε στὴ γῆ οὔτε στὴ θάλασσα καὶ στὶς ὁμορφιές τους. Σὲ ἓνα πράγμα μονάχα ἀ-

πλώνει καὶ ἐκτείνει τὸν πόθο του, στὴν πνευματικὴ δόξα τοῦ πνευματικοῦ οὐρανοῦ. Ἀλλὰ οὔτε καὶ τὰ λυπηρὰ καὶ ἀηδῆ γεγονότα τοῦ παρόντος βίου μποροῦν νὰ τὸν κατεβάσουν χαμηλὰ καὶ νὰ τὸν κάνουν νὰ ἀρνηθῇ τὸν θεῖο αὐτὸν βίον. Τὸ ἴδιο ἐπίσης δὲν μποροῦν νὰ τὸν ἐπηρεάζουν τὰ εὐχάριστα τῆς γήινης ζωῆς, πὺν μποροῦν, ἂν κανένας δὲν προσέξῃ, νὰ τὸν κάνουν νὰ τὸ πάρῃ ἐπάνω του καὶ νὰ ὑπερηφανευθῇ. Ὡ, ἄς ποθήσουμε αὐτὸν τὸν ἔρωτα, πὺν τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ ἐξισωθῇ μαζί του... Ἐχοντας μέσα μας ζωντανὸν αὐτὸν τὸν θεῖον ἔρωτα, θὰ ἀπαλλαγοῦμε καὶ ἀπὸ τὰ παρόντα καὶ ἀπὸ τὰ μελλοντικὰ κολαστήρια καὶ θὰ ἀπολαύσουμε τὴν ἐπουράνια βασιλεία. Ἀπὸ ὅλα λοιπὸν τὸ ἀνώτερο εἶναι τὸ νὰ ἔχῃ κανεὶς μέσα του ἀγαπημένον τὸν Χριστό, καὶ ὁ Χριστὸς νὰ τὸν ἔχῃ ἀγαπημένον του. Ἀλήθεια, ποιὰ διάνοια καὶ ποιὸς λόγος θὰ μπορέσῃ νὰ παραστήσῃ τὴ μακαριότητα αὐτῆς τῆς ψυχῆς; Ὅχι, τίποτε καὶ καμμιά ἱκανότητα λόγων δὲν μπορεῖ νὰ παραστήσῃ αὐτὴν τὴν ἀπέραντη εὐτυχία παρὰ μονάχα ἡ ἐμπειρία καὶ ἡ βίωσή της.... (Χρυσόστομος, Λόγος 9ος στὴν πρὸς Ρωμαίους Ἐπιστολή).

Ζώντας λοιπὸν μακριὰ καὶ χωρισμένοι ἀπὸ τὸν κόσμον, μακριὰ ἀπὸ τὸν θόρυβο καὶ τὴν σύγχυση του, ἐλεύθεροι ἀπὸ ὅ,τι βλάπτει τὴν ψυχὴ καὶ χωρίζει ἀπὸ τὸν Θεὸ μας, ἔχουμε τὴ δυνατότητα νὰ συμμαζεύουμε τὸν νοῦ καὶ τὴν καρδιά

για ἱερὴ θεωρία, για ἀδιάλειπτη προσευχή, για συνεχῆ μελέτη τοῦ ποθητοῦ καὶ γλυκύτατου ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ μὲ τὴν Εὐχή, θὰ ἀνάβῃ στὴν καρδιά καὶ θὰ ἐπαυξάνεται ὁ θεῖος πόθος πρὸς τὸν Τριαδικὸ Θεό. Ταυτόχρονα θὰ ἀφαιρῆ ὄλο καὶ πιὸ πολὺ τὸ παραπέτασμα, πὺ τυλίγει τὸν φυσικὸ νοῦ καὶ θὰ τὸν ἱκανώσει για ἱερὴ θεωρία καὶ ἀπόλαυση τοῦ θεῖου κάλλους «τὸ κατὰ δύναμιν» καὶ κατὰ τὴν ἀξαναόμενη ὀλοένα χωρητικότητά του. Ἡ θεία γοητεία καὶ θέλξη αὐτοῦ τοῦ κάλλους, καὶ στὸν ἐλάχιστο ἀκόμη βαθμὸ της, ὁδηγεῖ στὴ λησμοσύνη ὄλων τῶν γήινων λυπηρῶν καὶ εὐχάριστων, ὅπως σβήνει ἢ λάμψη τῶν ἀστέρων μόλις προβάλλῃ ὁ πάμφωτος ἥλιος.

Σχετικὰ λέει ὁ Μέγας Βασίλειος:

Νοῦς, πὺ δὲν διασκορπίζεται στὰ ἔξω πράγματα καὶ δὲν διακατέχεται καὶ δὲν διαποτίζεται ἀπὸ τὰ κοσμικὰ πράγματα μὲ τὶς αἰσθήσεις του, ξαναγυρίζει στὸν ἑαυτό του. Καὶ διὰ τοῦ ἑαυτοῦ του ἀνέρχεται καὶ ἀνεβαίνει πρὸς τὸν Θεό. Καθὼς τὸν περιλούζει ἐκεῖνο τὸ θεῖο φῶς καὶ τὸν κάνει λαμπερὸ ἢ θεϊκὴ ἐκεῖνη ὁμορφιά, ξεχνάει καὶ αὐτὴν τὴν φύση του καὶ δὲν τὸν ἀπασχολεῖ οὔτε ἡ φροντίδα τῆς τροφῆς οὔτε τὸν κατεβάζει ἢ μέριμνα τῆς ἐνδυμασίας οὔτε ἡ ἀπασχόληση μὲ τὰ γήινα. Αὐτὸς μεταθέτει ὄλη του τὴ φροντίδα καὶ τὸ ἐνδιαφέρον στὴν ἀπόκτηση τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν. (Μ. Βασιλείου, Ἐπιστολὴ α΄).

Ὅλα αὐτὰ μᾶς ὠθοῦν νὰ ἀναλογισθοῦμε καὶ νὰ ἐκτιμήσουμε σωστὰ τὴν προσωπικὴ μας κατάσταση καὶ νὰ σκεφθοῦμε στὰ σοβαρὰ τί προκύπτει ἀπὸ αὐτὰ ὡς προσωπικὸ μας ἔργο, τὸ μοναδικὸ ἢ τὸ πιὸ βασικὸ μας ἔργο. Καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ σταυρωθῆ μέσα μας ὁ κόσμος καὶ ἀντίστοιχα νὰ σταυρωθοῦμε ἐμεῖς για τὸν κόσμο. Μὲ ἄλλα λόγια νὰ φροντίζουμε διαρκῶς νὰ πεθάνῃ μέσα μας ὁ κόσμος, ἀλλὰ καὶ ἐμεῖς για τὸν κόσμο. Αὐτὸ δὲν λέει κάποιος, πὺ ἀγάπησε καθ' ὑπερβολὴν τὸν Κύριο, ὁ ἀπ. Παῦλος, «ἐμοὶ ὁ κόσμος ἐσταύρωται κἀγὼ τῷ κόσμῳ;». Καὶ αὐτὸ σημαίνει νὰ ἐξαλείφουμε σιγὰ σιγὰ, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Κυρίου μας, τὶς εἰκόνες καὶ τὰ εἶδωλα, τὶς παραστάσεις καὶ τὶς ἐπιθυμίες τοῦ κόσμου.

Μακάριοι, λέει πάλι ὁ Μ. Βασίλειος, ὅσοι λαχταροῦν τὸ ἀληθινὸ καὶ αἰώνιο καὶ ἀνεπινόητο θεῖο κάλλος. Δεμένοι ἄρρηκτα μὲ αὐτὸ διὰ μέσου τῆς θείας ἀγάπης καὶ διακατεχόμενοι ἀπὸ τὸν μακαριστὸ θεῖον ἔρωτα, λησμονοῦν καὶ δικοὺς καὶ φίλους καὶ ὅ,τι γήινο, ἀκόμη καὶ αὐτὲς τὶς ἀδιάβλητες ἀνάγκες τῆς φύσεως, λειωμένοι ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἐξαίσιο θεῖον ἔρωτα.

Κλείνοντας κατὰ κάποιον τρόπο τὶς αἰσθήσεις μου, λέει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, καὶ εὐρισκόμενος ἔτσι ἔξω ἀπὸ τὴν σάρκα καὶ τὸν κόσμο καὶ στραμμένος στὸν ἑαυτό μου, διακόπτοντας κάθε σχέση μὲ ὅ,τι ἀνθρώπινο καὶ ζώ-

ντας μόνο για τὸν Θεὸ καὶ μὲ τὸν Θεό, μποροῦσα νὰ φέρνω μέσα μου εἰκόνες ἀπαλλαγμένες ἀπὸ τὰ πλανερὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ κόσμου ἐτούτου. Ἔτσι ἐνιωθα νὰ γίνεται ὁ νοῦς μου καθρέφτης πεντακάθαρος τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν θείων πραγμάτων... Ἔνιωθα νὰ προσλαμβάνω φῶς... Ὅποιος εἶναι κάτοχος αὐτοῦ τοῦ θείου ἔρωτος, αὐτὸς καταλαβαίνει τί λέω.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν γνωρίζει κανένας τὸν Θεὸ ὅλο καὶ πιὸ πολύ. Καὶ ὅσο περισσότερο γνωρίζει τὸν Θεό, τόσο καὶ πιὸ πολὺ τὸν ἀγαπάει, καὶ ὅσο πιὸ πολὺ τὸν ἀγαπάει, τόσο καὶ περισσότερο καὶ βαθύτερα τὸν γνωρίζει. Ἔτσι ἔχουμε ἕναν χρυσὸ κύκλο, πὺ ποτὲ δὲν σταματᾷ. *«Κατὰ γὰρ τὸ μέτρον τῆς γνώσεως καὶ τὸ μέτρον ἐστὶ τῆς ἐφέσεως»*, δηλαδὴ τοῦ θερμοῦ πόθου, λέει ὁ ὅσιος Θεόδωρος στὴ Φιλοκαλία.

* * *

Θὰ μποροῦσαν βέβαια νὰ σημειωθοῦν καὶ ἄλλα, πολὺ περισσότερα, γιὰ τὸ θέμα αὐτό, ἀπὸ τὸ ὁποῖο προσφέρθηκε μιὰ πολὺ μικρὴ γεύση. Ἄς παραμείνουμε ὅμως σὲ αὐτὰ καὶ ἄς τὰ κατακλείσουμε μὲ μιὰ προσευχὴ κάποιας μεγάλης ψυχῆς, πὺ ἀγάπησε πάρα πολὺ τὸν Κύριο.

* * *

Γλυκύτατε, εὐμενέστατε, πανευνούστατε, περικαλέστατε, ὑπερτιμώτατε, ποθεινότατε, νέκταρος

ἡδύτερε καὶ λίθων πολυτελῶν τιμαλφέστατε, παντὸς κτίσματος, πλούτου καὶ δόξης προσφιλέστερε, εἴθ' ὄφειλον λέγειν τοιαῦτα, οἷα αἱ ὑμνωδαί Σου ἀγγελικαὶ χορεῖαι. Ἄλλ' αὐτὸς οὐ σθένω τοιαῦτα. Μήγε καὶ σιγήσομαι; Οὐδαμῶς! Μὴ εὐρίσκων δὲ λόγους, οἷς ἂν ἰσχύσαιμι ἀποχρώντως ἀνελίξαι Σὲ τὸν πανσθενέστατον καὶ πανεπιστήμονα, ἐρῶ ὅ,τιπερ οἶόν τέ μοι, ἕως οὐ κελεύσεις με ἐλθεῖν πρὸς Σέ, ὅπου ἂν ἔχοιμι εἰπεῖν τὸ Σοὶ ὀφειλόμενον καὶ ἐμοὶ προσῆκον, ποθεινότατε Κύριέ μου, ἡδύτατε, γλυκασμοῦ ἀρρήτου καὶ ἀπειρινοήτου. Ὡ Κύριέ μου, Κύριε, μὴ ἀφεστάνου ψυχῆς ὅλης διόλου ἀγαπώσης σε. Ὡ Κύριέ μου, μὴ χωρίζου μου, ἀλλὰ ταῖς πτέρυξι τῆς χάριτός Σου σκέπε με καὶ τῇ θείᾳ θερμῇ τῆς ἀπείρου ἀγάπης Σου περίθαλπέ με, ἕως ἂν τὸ ἐπίκηρον σκηνωμά μου ὡς γῆ ὄν εἰς γῆν ἀπελεύσεται. Οἶμοι! Ὅμως ἔτι ζῶν ἐν σαρκὶ ἐκ βάθους ψυχῆς βοῶ σοι:

Ὡ φῶς τῆς διάνοιάς μου· ὃ ἀλήθεια λάμπουσα· ὃ ἀληθὴς λαμπρότης, φωτίζουσα πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον, ἀλλ' οὐκ ἀγαπῶντα τὸν κόσμον, ὃ γὰρ ἀγαπῶν τὸν κόσμον, ἐχθρὸς ἐστὶ τοῦ Θεοῦ. Ἀπέλασον, ἰκετεύω Σε, τὸ σκότος, τὸ ἐπὶ πρόσωπον τῆς διανοίας μου, ὥστε ἰδεῖν Σε νοήσει καὶ γνῶναί Σε καταλήψει καὶ ἀγαπᾷν Σε γνώσει. Ὁ γὰρ γινώσκων Σε, ἀγαπᾷ Σε ὑπὲρ ἑαυτόν. Ἀφίσταται ἑαυτοῦ καὶ ἔρχεται πρὸς Σε, ἵνα χαίρῃ ἐν Σοί. Διὰ τοῦτο ὅμως, Κύριε, οὐχ

ὡς ὀφείλω, τοσοῦτόν Σε ἀγαπῶ, ὅτι μὴ ἐντελῶς Σε γινώσκω. Ὅτι δὲ ὀλίγον γινώσκω, ὀλίγον ἀγαπῶ, ὀλίγον ἐπὶ Σοὶ χαίρω. Σοῦ δὲ τῆς ἔνδον καὶ ἀληθοῦς εὐφροσύνης διὰ τῶν ἔξωθεν ἀφιστάμενος καὶ Σοῦ μόνον στερούμενος, τὰς μοιχικὰς φιλίας ἐν τοῖς ἔξω ἐπιζητῶ. Ἄθλιος τοίνυν ἐγώ! Τὴν καρδίαν, ἣν μόνω Σοὶ ὀφείλω ὅλη ἀγάπη καὶ διαθέσει διδόναι, τοῖς ματαίοις ἐξέδωκα καὶ μάταιος γέγονα, τὴν ματαιότητα ἀγαπήσας.

Ταλαίπωρος ἐγώ! Πότε ἢ ἐμὴ στρεβλότης διὰ τῆς εὐθύτητος εὐθυνθήσεται; Σὺ, Δέσποτα ἐνότη-
τα ἀγαπᾷς, ἐγὼ δὲ διαίρεσιν. Σὺ σιγήν, ἐγὼ δὲ βοήν. Σὺ ἀλήθειαν, ἐγὼ δὲ ὅ,τι ψευδές. Σὺ καθαρότητα, ἐγὼ δὲ ἀκαθαρσίας διάκονος. Ἄλλὰ τί δεῖ πλέον λέγειν; Σὺ κατὰ ἀλήθειαν ἀγαθός, ἐγὼ δὲ πονηρός. Σὺ φιλόανθρωπος, ἐγὼ δὲ ὠμός. Σὺ μακάριος, ἐγὼ δὲ κακοδαίμων. Σὺ δίκαιος, ἐγὼ δὲ ἄδικος. Σὺ φῶς, ἐγὼ δὲ τυφλός. Σὺ ζωή, ἐγὼ δὲ νεκρός. Σὺ εὐφροσύνη, ἐγὼ δὲ λύπη. Σὺ ἄκρα ἀλήθεια, ἐγὼ δὲ ματαιότης διόλου καθὼς «πᾶς ἄνθρωπος ψεύστης», ὡς ἡ Γραφή βεβαιοῖ....

Αὐτός εἶμαι Κύριέ μου, στήν πραγματικότητα, ὅσο ζῶ στὸν κόσμον αὐτόν καὶ μόνο γι' αὐτόν. ὦ Κύριέ μου, Κύριε, τῆς ἀγάπης μου! Παρόλα αὐτά, πόσο θὰ ἤθελα νὰ Σε ἀγαπήσω ἀπόλυτα μόνο για Σένα! Μόνο γιατί εἶσαι Αὐτός, πὺ εἶσαι! Μόνο γιατί ἀξίζεις νὰ Σε ἀγαπῶ ὀλόψυχα «ὕπὲρ ἑμαυτόν», *αἰωνίως! Πότε ὁμως, Κύριέ μου; Πότε;*

* * *

Μὲ πολλὴ ἀγάπη γιὰ ὅλους καὶ τὸν καθένα ἀπὸ σᾶς, μὲ ταπεινὴ ἐκζήτηση εὐχῶν γιὰ μετάνοιά μου ἐκ μέρους σας, τοὺς ἐν Κυρίῳ πεφιλημένους παραλήπτες τοῦ παρόντος, καὶ φιλοῦντας τὸν Κύριο, κλείνω τὸ παρόν μὲ θερμὴ τὴν εὐχὴ γιὰ ἀκατάπαυστη πορεία θείου καὶ «μανικοῦ» ἔρωτος πρὸς «τὸν ἀπὸ μυριάδων Ἐκλελογισμένον» τῆς ψυχῆς μας!

ἱερομ. Ε.

κεγχριαῖος (τάχα καὶ) μοναχός....

